

STEFANIE

Toiletpapir lå i små stykker ud over gulvet i båsene. Lejren havde tilknyttet en rengøringsdame, der ankom hver morgen og fjernede stykkerne, rensede vaske og toiletkummer samt fælleslokaler. Soverummene stod vi selv for at holde orden på gennem ugen.

”Hun burde også gøre rent på vores værelser, mens vi bor her,” sagde Jannik en eftermiddag, hvor jeg sad med ham og Edgar ude på pynten. Vi betragtede krabber, der med klosaksene forsøgte at fange småfisk.

”Hun har nok at se til, uden at skulle rydde op i vores skidt,” bekendtgjorde Edgar med sammenknebne øjne.

”Det er da det, hun får sin løn for.”

Edgar trak på skuldrene og skævede til mig. Jeg strøg en lok af hans mørke krøller om bag øret på ham.

Jannik kastede en sten ud i vandet. ”Hvorfor tager sådan nogle som hende egentlig herop til Norden?”

Jeg løftede et øjenbryn, men svarede ikke. I stedet brugte jeg en pind til at tegne et hus i sandet.

Edgar talte med lav, men bestemt stemme. ”Jeg tror ikke, hun har andre valg. Hvis hun er flygtning, kommer hun vel fra et land med krig, undertrykkelse og tortur.”

”Så kan hun vælge at flygte til et land, hvor der ikke er krig, men som minder om hendes eget land, både hvad religiøsitet, kultur og kost angår. Min mor siger, at de bare kommer herop for at nasse på vores system. Er det fair, at de lever på passiv forsørgelse, mens vi danskere feder dem op? Synes I det?”

Jeg kunne ikke holde min mund længere. Selvom jeg risikerede en verbal uppercut ved at ytre min holdning til Jannik, kløede det i mig efter at give ham modstand.

”Hvis nu der brød krig ud i dit land, og du havde en familie, du skulle forsørge, ville du så ikke prøve på at komme til et land, der var langt væk fra dit krigshærgede hjemland?”

Nogle små dråber spyt fløj ud af Janniks mund. ”Du aner ikke, hvad du taler om, Stefanie! For min skyld kan sådan nogle som hende og hendes afkom flytte til Kina. Så ville de i det mindste få en ordentlig arbejdsdisciplin. Og hvad krigshærgede lande angår, så er de ikke mere hærgede, end at de kan bygges op igen. Der har også været krig i Danmark. Og det varer sgu ikke længe, før vi griber ind over for det, der foregår i Eks-jugoslavien. Terrorbombning, voldtægt og mord er hverdag for dem dernede. De udrydder simpelthen hinanden. Men hvorfor tror I, de gør det?”

Jeg dukkede hovedet, træt af måden, han legede Spørge-Jørgen på.

Jannik løftede sin pegefinger, der dirrede. ”Det skal jeg fortælle jer. Nogle af dem er primitive og tilhører en religion, der retfærdiggør at slå ihjel i Allahs navn. Tror I, det er gift for Danmark at få dem herop?”

Edgar rystede på hovedet, øjensynligt af hele situationen. Han var ligesom mig heller ikke begejstret for den Jannik, der siden sin fars forsvinden delte tirader ud til enhver, der gad at lytte.

”Det er napalm for os! Så hvis nu vi leger en leg, der går ud på, at alle kunne komme til Danmark, hvis de ville. Alle, der har lyst til det. Ville I så lukke dem ind?”

”Stop nu,” sagde Edgar og kom på benene.

”Stop? Hvem siger du, der skal stoppe?”

”Jeg vil ikke diskutere med dig. Kom.”

Det sidste var henvendt til mig. Jeg knugede Edgars hånd hårdt, da han hjalp mig op at stå. Det at både Edgar og Jannik viste mig interesse, som kun fyre kunne vise en pige interesse, fik deres navne til at danse i min mave. Selvom jeg indimellem fik kvalme over Janniks fremmedhad, fik mit indre alligevel et skrivebord at sidde ved, hvor kærlighedsromaner blev skrevet. Jeg var hovedpersonen i en af de romaner.

JANNIKS DAGBOG 9-1-2021

HELLE

Så vidt jeg kan bedømme, er garnet ved at stramme. Afhøringerne. Skænderierne herinde. Ofrene. Det er mere, end jeg kan klare.

Jannik, det er sidste wake up call. Hvis du ikke begynder at lytte til mig, får Ari og Nathan drevet dig derud, hvor der slet ikke er nogen vej tilbage.

Giv op nu og gå til politiet!